

hopsy den så, att dess förut varande insida kommer ut. *V. hö*, kasta om hö, som ligger på slag, så att det, som förut låg nedåt, kommer upp. *V. en åker*, köra den så, att den öfversta jorden kommer ned. (Fam.) *V. benen i vädret*, slå omkull sig, falla öfverända. (Fig. fam.) *V. en ryggen*, visa en sitt förakt. (Fig.) *V. allt i penningar*, förvandla allt i p., sälja allt. *V. i skämt, till åtlöje*, göra till föremål för åtlöje. *V. sina tankar på, till*, börja att tänka på. *V. till sin fördel*, draga nytta, fördel af. *V. något till det bästa*, gifva en god utgång, t. ex.: *Gud v-de det till det bästa! Hon kan ej v. sina händer till det minsta*, duger till ingenting i handarbete eller hushållsäg. *V. ens skäl emot en sjelf*, bruka en motståndares skäl, för att dermed vederlägga honom sjelf. *V. sina tankar, sitt hjerta till Gud*, börja att tänka på Gud och gudliga ämnen. *V. kappan efter vädret*, se *Kappa*. *Åka och v. ell. köra och v.*, se *Åka*. *V. åf*, se *Afvända*. *V. åf med, åf att*, se *Upphöra*, *Lägga åf att*. — *V. båkfram*, vända det fram, som borde vara bak och tvärtom. — *V. bort*, se *Bortvända*; äfv. förvända, förtyda. *V. bort en ting med skämt, med löje, med gyckel*, genom skämt &c. afleda samtalet ifrån ett ämne. — *V. ifrån*, se *Frånvända*. — *V. igen*, se *Upphöra*. — *V. in*, se *Invända*. *V. ned*, vända i riktning nedåt. — *V. om*, v. a., se *Vända*, *Omvända*, *Vända upp och ned, ut och in*. — *V. om*, v. n., åter vända. (Fig.) *V. om ifrån*, upphöra med, afstå från, öfvergifva, lägga bort. — *V. till, åt*, se *Tillvända*. *V. sidan, kinden till*. — *V. tillbaka*, se *Återvända*. — *V. upp*, se *Uppvända*. *V. upp och ned*, vända det ned, som skall vara upp, och tvärtom; (fig.) *v. upp och ned på*, förvända; missbruka till orätt ändamål. — *V. ut*, se *Utvända*. *V. ut och in*, vända det in, som skall vara ut, och tvärtom. *V. ut och in på*, förvridda, förvända. *V. ut och in på ögonen*, hvälfva ögonen så, att blott hvitögat synes. (Fig. fam., skämtv.) *V. ut och in på sig*, sätta sig på tvären, göra sig hård, stråf, obevklig. — *V. sig*, v. r. 1) Röra sig, förflytta sig, vrida sig åt sidan ell. omkring; få annan riktning. *V. sig åt höger, venster*. *V. sig bort*. *V. sig om*. *V. sig om i sängen*. *V. sig ifrån, till, åt någon*. *Jorden v-der sig omkring sin axel*. *Vädret har vändt sig*, det blåser från annat väderstreck. (Fig.) *Jag vet ej, hvart jag skall v. mig*, hvad jag skall taga mig för. *V. sig med penningar*, gifva ut penningar i och för handels- eller näringsföretag o. s. v., använda dem till handelsspekulationer, affärer o. s. v. *Bladet har vändt sig*, ställningen, omständigheterna, lyckan o. s. v. har förändrat sig. *Få se, huru det v-der sig*, huru det afloper. *V. sig emot*, vända sig åt, hafva eller antaga riktning åt, vara vänd åt, t. ex.: *Framsådnarna af dessa hus v. sig emot hvarandra*; äfv. vända sig åt, för att angripa (både i fysisk och andlig mening), t. ex.: *V. sig emot fienden*; *v. sig med segrande skäl emot sin motståndare*. (Fig.) *V. sig ifrån någon*, öfvergifva honom. *V. sig till någon*, ställa sitt tal till, anlita, taga sin tillflykt till någon; begära ens hjälp, understöd; anmoda en om biträde; beställa arbete hos en, o. s. v.; äfv. taga ens parti, ställa sig på ens sida. *V. sig till Gud i bönen*, uppsända böner till Gud. *V. sig till Gud*, söka sin tillflykt, skydd, hjälp hos Gud. — *Vänd*, part. pass. *En v. rock*. *V-a skor*.

VÄNDANDE, n. 4. Se *Vändning*, bem. 1.

VÄNDARE, m. 5. En, som vänder.

VÄNDARM, m. 2. Se *Svängel*.

VÄNDBOM, m. 2. pl. — *bommar*. Se *Svängbom*.

VÄNDCIRKEL, vä'nndsi'rrk'l, m. 2. pl. — *cirkular*. Se *Vändkrets*.

VÄNDEROT, f. 5. pl. — *rötter*. Örtslägdet Valeriana.

VÄNDESYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra i roten af Vändörten.

VÄNDEÖRT, f. 5. Se *Vänderot*.

VÄNDFÄRDIG, a. 2. I tillstånd att behöfva vändas. *V. klädning*.

VÄNDKORS, n. 5. Låg stolpe, upptill försedd med ett horisontelt rörligt kors, och uppsatt i gångvägen vid tullbommar o. s. v., på det endast fotgångare der må komma fram.

VÄNDKRETS, m. 2. Benämning på tvenne cirklar, dragna en på hvardera sidan om dagjenningslinien med ett afstånd derifrån af 25½ grader, den ena i norr kallad *Kraftans V.*, den i söder *Stenbockens V.*, vid hvilka solen vänder tillbaka till middagslinien.

VÄNDNING, f. 2. 1) Handlingen, då något vändes; rörelsen, då något vänder sig. *V. med ett skepp*. *V. på kroppen*. *V. med en vagn*. *En rocks v. Höets v. V. upp och ned, ut och in*. (Fig. fam.) *I en hastig v., i en tvär v.*, helt plötsligt, oförmodadt; innan man vet ordet af. *Han är sig lik i alla v-ar*, är alltid sig lik. *Han är långsam i sina v-ar, i v-arna*, långsam i hvad han gör. — 2) Ställe, der man vänder om, der något vändes eller vänder sig. — 3) (fig.) a) Förändrad riktning, gång. *Saken fick en annan v. Han har gifvit saken en elak v.* — b) Afgörande punkt eller tid; kris. *Det är just nu i v-en.* — c) Riktning, syftning. *Han gaf sitt tal en v., som försonade alla*.

VÄNDNINGSPUNKT, m. 3. Se *Vändpunkt*.

VÄNDPUNKT, m. 3. Punkt, der något vändes eller vänder sig. *Solens v.*, der hon vänder åter till middagslinien.

VÄNDROSTA, v. a. 1. *V. malm*, rosta den medelst ofta upprepad vändning.

VÄNDROT, se *Vänderot*.

VÄNSKIFVA, f. 1. Den del af en plog, hvarmedelst jorden omvändes.

VÄNDSTOCK, m. 2. Det trä, hvarmed en väderqvarn vändes.

VÄNDSTOL, m. 2. Stol, så gjord, att sitsen kan vändas rundt omkring på foten.

VÄNDSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Stång, hvarmed något vändes.

VÄNDVAL, m. 2. Se *Vändskifva*.

VÄNFAST, a. 2. Fast, pålitlig i vänskap.

VÄNFÄSTHET, f. 3. Beständighet, trohet i vänskap.

VÄNGA, v. a. 2. (jäg.) Se *Holma*, bem. 2.

VÄNGNABB, n. 5. (fam.) Gnabb emellan vänner.

VÄNGÅFVA, f. 1. 1) Gåfva, gifven af en vän. — 2) Gåfva, som vid köp gifves utöfver köpesumman. *Hans hustru fick ett guldur i v.* — 3) (ford.) Gåfva, som af friare gafs åt fästmöns fränder.

VÄNNINA, f. 1. (nytt ord, bildadt i likhet med det t. *Freundinn*) Vän af kvinnön. Nyttjas ofta skämtvis, stundom äfven i tvekydig mening för Flicka, som af någon underhålles.

VÄNJA, vänja o. vännja, v. a. 2. (Impf. *Vande*. Sup. *Vant*. Part. pass. *Vand* — a uttalas här alltid långt.) Göra vän. *V. en vid, till*